

Realisme, geduld en verantwoordelijkheid

Door Thijs Beumers

Vrij plotseling stond op de vroege ochtend van 10 februari Gerald in mijn college Inleidende Politieke Wetenschappen; met een mededeling. Nog niet helemaal wakker en haastig deelde hij mee dat er die avond een panel zou zijn over de verwachtingen van Obama's presidentschap, gevolgd door een masterclass en een borrel. De hele dag zou die vaag in mijn hoofd blijven hangen, tot iemand mij er s'avonds over aansprak en ik zou besluiten toch maar een kijkje te gaan nemen.

Onvoorbereid en ietwat verdoemd stapte ik om vijf voor zeven de faculteit binnen en zocht mijn plek in de zaal waar het panel gehouden zou worden. Het zou een poosje duren voor discussie begon. Eén van de sprekers stond in de file en in zijn haast de zaal in te komen gooide hij zijn halve kop koffie over zijn pak. Eerst stelde de drie sprekers en de voorzitter zich voor. De eerste spreker was Ben Canavan, Economic Officer van de Amerikaanse Ambassade in

manier werd onder leiding van Jan Melissen van het instituut Clingendael een gesprek gevoerd, waar zowel een Nederlandse als een Europese als een Amerikaanse visie op het presidentschap van Obama werd gegeven.

Canavan kreeg als eerste het woord en begon, zoals een goed diplomaat betaamt, met het vertellen over de goede relatie tussen Nederland en de Verenigde Staten, ons verleden, gedeelde normen en waarden en

Hij waarschuwt dat Obama in de eerste plaats een president is voor het Amerikaanse volk en niet de messias die de hele wereld met zijn blote handen uit de economische en ecologische crisis zal trekken.

Den Haag, naast hem zat Henk Jan Ormel, CDA-politicus en voorzitter van de commissie Buitenlandse Zaken van de Tweede Kamer, en tot slot zat daarnaast Ludolf van Hasselt, directeur van de vertegenwoordiging van de Europese Commissie in Nederland. Op die

het belang van een goede samenwerking. Hierna begon hij zijn daadwerkelijke verhaal, dat is samen te vatten in de drie woorden: realisme, geduld en verantwoordelijkheid. Hij merkte op dat in Europa Obama licht verafgood wordt en waarschuwt daarom meteen

dat Obama in de eerste plaats een president is voor het Amerikaanse volk en niet de messias die de hele wereld met zijn blote handen uit de economische en ecologische crisis zal trekken. Obama kan maatregelen gaan nemen die niet gunstig hoeven te zijn voor de Europese markt en dit zou tot frictie kunnen leiden. Ook zouden we geduld moeten hebben, een crisis is niet binnen een dag op te lossen. Maar vooral zouden we onze eigen verantwoordelijkheid als Europese Unie moeten nemen. Deze verantwoordelijkheid houdt in dat we de Verenigde Staten moeten helpen de wereld te verbeteren, omdat ze het alleen niet gaan redden.

Ormel, sprak ook, zoals het een goed CDA'er betaamt, over de goede relatie tussen Nederland en de Verenigde Staten, de gedeelde normen en waarden, het belang van samenwerking en het verleden. Hierna gaf hij aan dat verafgoding snel zou afnemen en dat Obama zou bewijzen dat hij meer was dan

een vernieuwende democratische president. Kort gezegd was de strekking van zijn verhaal dat samenwerking essentieel is, maar dat samenwerking niet betekent dat de Verenigde Staten de dienst uitmaken. Multilaterisme was zijn credo en hij benadrukte dat een wet zoals The Hague Invasion Law niet als vriendschappelijk werd beschouwd. Ook vond hij dat de Verenigde Staten zich meer moeten inzetten voor de situatie in Israel.

Na het enigszins overeenstemmende geluid van de Verenigde Staten en Nederland, kwam Van Hasselt namens de EU te spreken. Hij begon met het uitspreken van zijn blijdschap over het feit dat Bush vervangen was door Obama. Daarna gaf hij, zoals een goed EU-politicus betaamt, het belang van de samenwerking en de grote afhankelijkheid van elkaars economie aan.

Hij vervolgde met de vraag aan de Verenigde Staten om Europa realistisch te bekijken. Zo gaf hij aan dat de Europese Unie door veel Amerikanen, inclusief Obama, te veel als een eenheid wordt gezien. De Europese Unie heeft geen duidelijk buitenlands beleid en dat kan ze, zo stelde Van Hasselt, op lange termijn gaan opbreken. Tevens waarschuwde hij de Verenigde Staten dat dit proces niet af te dwingen is en dat ze geduld moeten hebben. Hij gaf kort aan wat zijn twee voorgangers al hadden gezegd: de twee grootmachten zien elkaar verkeerd en overschatten elkaars daadkracht, ze hebben op korte termijn dezelfde problemen maar andere belangen, maar op langere termijn hebben de EU en de VS zowel dezelfde veiligheidsdoelen als economische

doelen. We moeten dezelfde problemen onder ogen zien en de last die dat met zich meebrengt allebei dragen, oftewel *burdensharing*. Met deze conclusie kon het panel aardig samengevat worden.

De man die de masterclass gaf verdiende mijn respect voor zijn gave de basisprincipes van het model van Keynes binnen vijf minuten uit te leggen aan een stel leken als wij.

Vervolgens was het tijd voor de vragen, die voornamelijk over veiligheid gingen. De landen waar de meeste vragen over gingen waren uiteraard Afghanistan, Pakistan, Israel en Iran. Het overgrote deel van die vragen werd logischerwijs gesteld aan Canavan, omdat de Verenigde Staten veel militaire druk (of juist te weinig) uitoefenen op de betreffende landen. Ook werden er vragen gesteld over de manier waarop Obama de verslechterde relatie met de Europese landen wil verbeteren.

Hierna was het tijd voor de pauze waar ik na anderhalf uur wel aan toe was. In mijn haast om de activiteit bij te kunnen wonen was ik echter vergeten mij in te schrijven voor één van de masterclasses. Zo stond ik plotseling voor de keuze of ik economics, foreign affairs, security of environment wilde gaan volgen. Economie was het resultaat. Dat was schijnbaar niet het meest populaire vak, want we zaten er maar met acht man. Toch was het een interessant verhaal en de man die de masterclass gaf verdiende mijn respect voor zijn gave de basisprincipes van het model

van Keynes binnen vijf minuten uit te leggen aan een stel leken als wij. Daarna volgde zijn visie op de economische crisis en de mogelijke oplossingen voor onze economische problemen.

Toen ik, na mijn masterclass economie, naar de voyeur liep, hoorde ik van medestudenten, dat de andere onderwerpen ook de moeite waard bleken te zijn geweest en met een licht gevoel van spijt liep ik de houten trap voor de faculteit af, de kou in. Zo onverwachts dat ik er aan had deelgenomen, zo onverwachts interessant had ik het gevonden. De dag daarna kreeg ik te horen, dat het eigenlijk een activiteit voor ouderejaars en masterclasstudenten was, wat meteen verklaarde waarom ik er niets over gehoord had. Naar mijn mening zijn zulk soort activiteiten echter voor iedereen de moeite waard. ■

Meer verslagen over activiteiten van de SPIL zijn te vinden op: www.spilplaats.nl